

Наш поетичний клуб

[М. Михайлина, Сергей Буранов]

#4 от 11.02.2010

Я пізнаю тебе у краплині,
Що скотилася з квітки троянди.
Я до тебе душею лину
Через гори: Карпати, Анди.
Я пізнаю тебе у промінні,
Що лоскоче мене на світанку.
З кришталево чистим сумлінням
Розрізаєш сітку-фіранку.
Я пізнаю тебе у Сонці,
Що на небо щоденно сходить.
Зайчик сонячний на долоньці
Від неспокою місце знаходить.

Я пізнаю тебе у люстерці,
Як погляну колись на себе.
Ти – це я. Ми з тобою схожі:
Відбиття мого моря і неба...

М. Михайлина

***

В толпе сдающих сопромат
Я сочиняю эти строфы
И чувствую твой милый взгляд,

И вижу твой волшебный профиль.

Когда экзамен на носу,

А педагог глядит построже,

Я в сердце образ твой несу...

И твой конспект несу я тоже.

Учусь, страдая и любя,

И часто думаю о том,

Что институт мне дал тебя,

А хорошо бы и диплом.

Сергей Буранов